

# Jak Bułgaria dostarczała narkotyków i broni Al-Kaidzie i ISIL

8 stycznia 2016

Nawet najlepiej skrywane tajemnice w końcu wychodzą na jaw. Mafijny kartel, który rządzi obecnie w Bułgarii, ukazał swoje prawdziwe oblicze, kiedy na wniosek CIA zdecydował się dostarczać narkotyków i broni Al-Kaidzie i Państwu Islamskiemu zarówno w Libii, jak i w Syrii. Sprawa przedstawia się tym poważniej, że Bułgaria jest członkiem NATO i Unii Europejskiej.

Szef jednego z dwóch bułgarskich karteli mafijnych – SIC – Bojko Borisow jest już po raz drugi premierem. Jego kraj jest członkiem NATO i Unii Europejskiej, a on dostarcza narkotyków i broni Al-Kaidzie i Państwu Islamskiemu.

Wydawałoby się, że wszystko zaczęło się przypadkiem. Przez około 30 lat w zachodnioniemieckim środowisku sportowym fenetylinę wykorzystywano jako środek dopingujący. Według trenera Petera Neururera przyjmowała ją regularnie ponad połowa piłkarzy [1]. Okazję zwietrzyli w tym bułgarscy handlarze narkotyków. W okresie od rozwiązania Związku Radzieckiego do wejścia Bułgarii do Unii Europejskiej stali się kluczowymi producentami i nielegalnymi eksporterami substancji na rynek niemiecki, pod nazwą handlową Captagon.

Od początku konkurowały ze sobą dwie grupy mafijne – Vasil Iliev Security (VIS), oraz Security Insurance Company (SIC), z którą związał się karateka Bojko Borisow. Ten wybitny sportowiec, wykładowca Akademii Policyjnej rozpoczął swoją karierę biznesową od założenia firmy, zajmującej się ochroną ważnych osobistości i osobiście brał udział w obstawie zarówno byłego, pro-radzieckiego prezydenta Todora Żiwkova, jak i proamerykańskiego Symeona II Koburga (niem. von Saxe-Coburg

und Gotha, bułg. Saksoburggotskiego – tłum.). Kiedy ten ostatni został premierem, Borisow najpierw otrzymał nominację na stanowisko ministra spraw wewnętrznych, a następnie zwyciężył w wyborach na mera Sofii.

W 2006 r. ambasador USA w Bułgarii (a później w Rosji), John Beyrle, w jednej z tajnych depesz dyplomatycznych, ujawnionych przez Wikileaks opisuje Borisowa, którego przedstawia jako osobę powiązaną z dwoma szefami mafii – Mładenem Mihalewem (pseudonim „Madžo”) i Rumenem Nikołowem (pseudonim „Pasza”) [2] – założycielami firmy SIC.

W 2007 r., na podstawie raportu opracowanego przez dużą firmę szwajcarską, amerykańska agencja informacyjna Congressional Quarterly stwierdziła, że Borisow jako pracownik ministerstwa spraw wewnętrznych był osobiście odpowiedzialny za przedwczesne zamknięcie wielu dochodzeń, a sam był zamieszany w 28 zabójstw mafijnych. W tym czasie – czytamy w materiale Kwartalnika – nawiązał kontakty z Johnem E. McLaughlinem, zastępcą dyrektora CIA i przyczynić się do otworzenia w Bułgarii jednego z tajnych więzień Agencji, oraz udostępnienia NATO bazy wojskowej w ramach projektu napaści na Iran [3].

W 2008 r., niemiecki specjalista ds. przestępczości zorganizowanej Jürgen Roth określił Bojko Borisowa mianem „bułgarskiego Ala Capone” [4]

Kiedy Borisow sam został premierem – a Bułgaria była już wtedy członkiem NATO i Unii Europejskiej – CIA zwróciła się do niego o pomoc w tajnej wojnie, którą prowadziła przeciwko Mu’ammarowi al-Kaddafiemu; Borisow zorganizował wówczas produkowanego przez SIC Captagonu dżihadystom al-Kaidy w Libii. Przed dostarczeniem użytkownikowi końcowemu atrakcyjność i wydajność tego syntetycznego narkotyku zwiększali jeszcze pracownicy Agencji poprzez dodawanie do niego narkotyku naturalnego – haszyszu. Jak opisuje Bernard Lewis, czyniło to bojowników nie tylko bardziej podatnymi na manipulację, ale i straszniejszymi w obyciu [5]. Następnie

Borisow rozszerzył swoją działalność rynkową na Syrię.

Jednak największy sukces biznesowy Bojko Borisow odniósł, kiedy CIA, wykorzystując specyfikę krajów, należących niegdyś do Układu Warszawskiego, zakupiła od niego za 500 milionów dolarów poradzieckie uzbrojenie, które następnie przewiozła do Syrii. Chodziło o 18 800 przenośnych granatników przeciwpancernych oraz 700 przeciwpancernych zestawów rakietowych Konkurs.

Kiedy Hezbollah wysłał do Bułgarii zespół śledczy, który miał zdobyć informacje na temat tego handlu, w Burgasie doszło do zamachu na autokar z izraelskimi urlopowiczami, w którym ranne zostały 32 osoby. Bojko Borisow i Benjamin Netanjahu natychmiast oskarżyli o to libański Ruch Oporu, a prasa atlantystowska zajęła się rozpowszechnianiem poszlak, wiążących domniemanego kamikaze z Hezbollahem. Ostatecznie medyk sądowy, dr Galina Milewa orzekła, że szczątki zamachowcy nie odpowiadają opisom świadków, a oficer kontrwywiadu, pułkownik Lubomir Dimitrow stwierdził, że bomba w chwili wybuchu nie znajdowała się w posiadaniu zamachowca samobójcy, a zwykłego nosiciela i została odpalona zdalnie, prawdopodobnie bez jego wiedzy. Podczas gdy prasa zasypywała oskarżeniami dwóch Arabów obywatelstwa kanadyjskiego i australijskiego, Sofia News Agency ujawniła wątek amerykański w sprawie, w postaci współnika o pseudonimie David Jefferson. Kiedy więc Unia Europejska postanowiła wykorzystać zamach do wpisania Hezbollahu na listę „organizacji terrorystycznych”, Kristian Wigenin – minister spraw zagranicznych Bułgarii w krótkim okresie, kiedy Borisow nie miał udziału w aparacie wykonawczym państwa – oznajmił, że w rzeczywistości nie ma żadnych dowodów na związek z zamachem libańskiego Ruchu Oporu [6].

Od końca 2014 r. CIA zaprzestała składania zamówień, ale została w tej roli zastąpiona przez Arabię Saudyjską, która dzięki temu mogła zakupywać broń już nie poradziecką, ale natowską, na przykład kierowane przewodowo, rakietowe pociski

przeciwpancerne BGM-71 TOW. Wkrótce do grona klientów dołączyły Zjednoczone Emiraty Arabskie [7]. Te dwa państwa Zatoki zapewniały dostawę tej broni Al-Kaidzie i Państwu Islamskiemu za pośrednictwem Saudi Arabian Cargo i Etihad Cargo, albo też bezpośrednio na granicy saudyjsko-jordańskiej w Tabuku, lub poprzez bazę wojsk francuskich, amerykańskich i ZEA w Al-Dhafrze.

W czerwcu 2014 r. CIA jeszcze bardziej podniosła stawkę. Tym razem chodziło o zakazanie Bułgarii przeprowadzenia przez swoje terytorium rosyjskiego gazociągu South Stream, który mógł zaopatrywać Europę Zachodnią [8]. Decyzja, która wówczas zapadła, a która pozbawiła Bułgarię poważnego źródła dochodu, przyczyniła się nie tylko do spowolnienia – zgodnie z planem Wolfowitza [9] – wzrostu gospodarczego Unii Europejskiej, ale i do nałożenia europejskich sankcji na Rosję pod pretekstem kryzysu ukraińskiego i rozpoczęcia wydobywania na masową skalę gazu łupkowego w Europie Wschodniej [10], tym samym dorzucając kolejną cegiełkę do obalenia Syryjskiej Republiki Arabskiej – potencjalnie dużego eksportera gazu ziemnego [11].

Z ostatnich doniesień wynika, że Bułgaria, państwo NATO i członek Unii Europejskiej nadal nielegalnie dostarcza Al-Kaidzie i Państwu Islamskiemu narkotyków i broni – mimo uchwalonej niedawno, jednogłośnie rezolucji 2253 Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Autorstwo: Thierry Meyssan

Tłumaczenie: Euzebiusz Budka

Źródło: [Voltairenet.org](http://Voltairenet.org)

## PRZYPISY

[1] „Doping war im Fußball gang und gäbe”, „Frankfurter Allgemeine Zeitung”, czerwiec 2007, <http://www.faz.net/aktuell/sport/fussball/bundesliga/neururers-vorwurf-doping-war-im-fussball-gang-und-gaebe-1438596.html>

[2] John Beyrle, „Bulgaria’s most popular politician: great

hopes, murky ties", 06.05.2006,  
[https://wikileaks.org/plusd/cables/06S0FIA647\\_a.html](https://wikileaks.org/plusd/cables/06S0FIA647_a.html)

[3] „Bush's Bulgarian Partner in the Terror War Has Mob History, Investigators Say", Jeff Stein, U.S. Congressional Quarterly, maj 2007.

[4] „Die neuen Dämonen", Jürgen Roth, 2008.

[5] Bernard Lewis, „The Assassins: A Radical Sect in Islam", Weidenfeld & Nicolson, 1967.

[6] „La Bulgarie ne tient pas le Hezbollah responsable de l'attentat de Burgas", Réseau Voltaire, 07.06.2013,  
<http://www.voltairenet.org/article178790.html>

[7] Valentin Vasilescu, „Mise à jour d'une nouvelle filière de trafic d'armes pour les jihadistes", Traduction Avic, Réseau Voltaire, 24.12.2015,  
<http://www.voltairenet.org/article189735.html>

[8] Manlio Dinucci, Tommaso di Francesco, Marie-Ange Patrizio, „Le sabotage du gazoduc South Stream", „Il Manifesto (Italie)", Réseau Voltaire, 10.06.2014,  
<http://www.voltairenet.org/article184185.html>

[9] Patrick E. Tyler, „US Strategy Plan Calls For Insuring No Rivals Develop" i „Excerpts from Pentagon's Plan: „Prevent the Re-Emergence of a New Rival", „New York Times", 08.03.1992. Barton Gellman, „Keeping the US First, Pentagon Would preclude a Rival Superpower", „The Washington Post", 11.03.1992.

[10] Manlio Dinucci, Marie-Ange Patrizio, „South Stream bloqué, la „claque" des États-Unis à l'Union européenne", „Il Manifesto (Italie)", Réseau Voltaire, 05.12.2014,  
<http://www.voltairenet.org/article186131.html>

[11] Imad Fawzi Shueibi, „La Syrie, centre de la guerre du gaz au Proche-Orient", Réseau Voltaire, 08.05.2012,  
<http://www.voltairenet.org/article174022.html>